

No besad en ualmindelig Charakterfasthed og Sikkerhed, der gjorde, at han med rolig Energi drev det igjennem, som han ansaae for ret og godt. Han var elsket og æret af Alle, der kjendte ham, anseet i Folket, hædret af Kongen: Kong Oscar gav ham Medaillen for Borgerbaad og Olafsordenens Storkors. Toogfireindstyve Aar gammel døde han d. 8. August 1863.

Jens Paludan-Müller.

Ven! saa har vi tabt Dig! I Forbløden
Bort dit unge Liv paa Valen raadt,
Da ved Overfø Du Hættedøden
Under Kamp for Fædrelandet fandt;
Da Du, offrende dit hele Liv,
Fik i Sneen redt dit sidste Liv.

O, hvor selsomt! hvilke dybe Gaader
Gjemmes dog i Mennekenes Bryst!
Gen for een kun Livet selv dem raader,
Gjør ved Tidens Magt det Mærke lyst.
Gaaden, Ven! som ogsaa Du bevared,
I din Dødsstund blev den os forklaret.

Under Stjerner sødt, der syntes scribe,
Fik til jordist Arv Du en Natur,
Hvori Anden syntes Tvang at lide,
Stenget inde som en Fugl i Buur;
Hvor en Dobbeltthed i Sind og Tanke
Tidt med Smerte lod dit Hjerte banke;

Hvor, med Sammen for det Skønne aaben,
Dg med Blik mod Idealen vendt,
Stærk i Attraa, men kun svag i Haaben,
Tidt i Mismods Lag Du vandred spændt;
Hvor din Følelse, som Møring søgte,
Ofte Kluffet, kun lod Tab Dig frægte;

Hvor din Phantasi, bestandig rede
Til at flyde høit i Solens Stin,
Gi forhindred, at i Dalen nebe
Dog som stittig Vi Du samlede ind;
Hvor Dig Wrens Kraands bestandig vinked,
Ejendigt med Vinene lidt sty Du blinked.

Saa blandt os, o Ven! dit Liv Du leved,
Uharmonisk mødte Du vort Blik:
Hvi af Vært, lidt Vandet stolt Du hæved,
Mest med høiet Nakke dog Du gif.
Kundskaberrig, ved Musers Kalb paafærdede,
Sik Du blandt os som den unge Lærde.

Meer og meer af Muser tro befunden,
Fulgte Kjos Vint Du paa din Gang;
Bidenstakens første Kraands var vunden,
Da led Trommen og Trompeten Klang:
Gamle Danmarks Liv var stedt i Fare,
Hendes Røddraab gjaldt det at bevare.

Dg Du mødte strag, da Hornet gjalded,
Hjertet steg og Mismodsskyen sank,
Dg dit Blik blev lyst ved Krigerfaldet,
Dg din Holdning mandig blev og rank.
Stærkt Du kunde gribes af Ideen:
Greden af den, drog Du til Armeen.

See ham, Venner! hist blandt Kammerater,
Mellem hvem ham Livet tyktes let,
See ham standse fjendtlige Soldater
I Carré med faldet Bajonet!
See ham, mellem slagne Mænd og Heste,
Bruge sine Vaaben lig den Bedste!

See ham saa, hvor Skoven dækker Egnen,
Jagt som klegned Vinterdagens Skjær,
Uforærdet midt i Kuglerregnen
Saaret staae og lade sit Gøder,
Føre det med Fæsthed op til Kinden
Dg med Hætemod gaae løs paa Fjenden!

Saa han faldt han — men den Livets Gaade,
Som i Hjertet skrev ham Skjebnens Skrift,
I sin Død han selv den stulde raade,
Til hans Gaades Løsning var Bedrift.
Higen mod Bedrift hans Hjerte fylde,
Den sin Fjind, sin Tapperhed han skylde.

Saa han faldt Du, Ven! Dg vi med Smerte
Føre Dig i Mindets Tempel ind,
Vi, som kjendte jo dit varme Hjerte,
Tit for trofast Venkab aabne Sind.
Al vor Trøst er Tanken: din blev Vren!
Du var med blandt dem, der frelste Hæren.

Fr. Paludan-Müller.

Ugens Politik.

Den 1de Marts 1864.

Spørgsmaalet om Afholdelsen af en Conference for at tillægge den dansk-tydske Strid højer rigtignok endnu stedse til de svævende, men Udsigten til, at en saadan Conference vil komme istand, bliver stedse svagere, og det viser sig, at den Overensstemmelse imellem Bestemmelserne, som Lord Palmerstons Udtalelser i Underhuset antydede, ingenlunde er saa fuldstændig, som den engelske Premierminister vilde vilde Verden ind. Dg naar man snuser Oplysning om, hvorfor det ikke har været muligt at opnaae en sliq Overensstemmelse, saa indeholdes den allerede i en Depeche af 18de Septbr. 1863 fra den engelske Gesandt i Paris til Lord Russell, optaget i den i Parlamentet omdeelte blaae Bog om de danske Anliggender, hvoraf dog kun det første Afsnit er udkommet. Den engelske Gesandt indberetter, at Dronyn de Luys i en Samtale med ham har erklæret, at han ikke kunde tilraade Keiseren at gaee ind paa Lord Russells Dnsse og „minde Østerrig, Preussen og det tydske Forbund om, at ethvert Stridt fra deres Side, sigtende til at svække Danmarks Integritet og Uafhængighed, vilde staae i Strid med Tractaten af 8de Marts 1852“, fordi en sliq Fremgangsmaade vilde have en paafaldende Lighed med Storbritanniens Optraeden i det polske Spørgsmaal. De Noter, som de tre Magter have sendt til Rusland, erholdt et betydningsløst Svar, og den Stilling, i hvilken de tre Magter nu befinde sig, er ikke særdeles ærefuld. Hvis England og Frankrig skulde give Østerrig, Preussen og det tydske Forbund en Paamindeelse, som den foreslaaede, maatte de have ifinde at gaee videre og følge en Fremgangsmaade, der stod bedre i Samklang med de to Stormagters Værdighed, end den, de nu følge i det polske Spørgsmaal. Frankrig vil altsaa ikke gaee Haand i Haand med England, førend dette beslutter sig til at lade Handlinger følge paa Ordene, og Parlementsforhandlingerne røbe kun altfor tydeligt, at dette endnu langt fra ikke er Tilfældet. Lord Palmerston bestræber sig endnu stedse for at bringe en Conference istand, og som Svar paa en Interpellation af Figgerald, om hvilken Basis, der skulde danne Underhandlingernes Udgangspunkt, erklærede Conseils-præsidenten, at der ikke gaves nogen anden Basis, end Tractaten af 1852, og at Opretholdelsen af det danske Monarchies Integritet var Betingelsen for en Ordning, som man havde ifinde at tilveiebringe ved en fælles Raadslagning. Udsigterne til en sliq Conferences Afholdelse ere imidlertid ingenlunde lyse. Østerrig og Preussen have tiltraadt det engelske Forslag, men dog kun med Forbehold, og dette Forbehold skal ifølge de tydske Aviser ikke gaee ud paa mindre, end paa den fuldstændige Rømning af Dybbøl og Als. Ruslands Svar er endnu ikke bekjendt; Lord Palmerston antager, at det vil blive gunstigt, men han vilde ikke have undladt at udtale sig bestemtere, hvis han havde været sikker derpaa. Det tydske Forbund har heller ikke svaret, og selv hvis dets Svar mod al Formodning skulde lyde bekræftende, er dets Forretningsorden saa sløbende, at der vil hengaae lang Tid, inden det indløber. Sverig, der synes mere og mere at have opgivet Tanken om at spille en selvstændig Rolle i Danmarks tunge Kamp for at bevare Slesvig for Norden, og hvis Uvirkomhed i den nærmeste Fremtid Grev Hamiltons Vortræden fra Stuepladsen tydeligt bebuder, vil sikkert følge i Frankrigs Kjølvand, og Frankrig har ingenlunde, saaledes som man først antog, understøttet Conferenceforslaget i Berlin og Wien, men har navnlig gjort sin Tiltrædelse afhængig af Danmarks og det tydske Forbunds Samtykke, medens de officielle Blades Sprog tydeligt røber, at Keiser Napoleon ikke vil have Noget imod, at den hele Plan gaer i Lyset. Fra dansk Side vil man ikke kunne gaee ind paa nogen Conference uden for saa vidt som den sammentræder for at bedømme, om Danmark har holdt sine mod de tydske Stormagter indgaaede Forpligtelser. Preussen og Østerrig ville jo ikke gjøre Erobring, de ville ei heller sønderrive Londractaten, det have de paa den høitideligste Maade erklæret. De ville kun tage Slesvig i Pant paa Grund af en formeentlig Krænkelte af indgaaede Forpligtelser. Dg om de end nu skalte og valte i Slesvig som i et erobret Land, om de end behandle loyale Embedsmænd som Forbrydere og kranke Gravfreden med en Brutalitet, der om muligt vil gjøre det tydske Navn endnu mere foragtet i den civiliserede Verdens Dine, medens de af strategiske Grunde trods det berlinke og wienke Cabinets Ustyldighed falde ind i Nørrejylland, besætte Kolbing og foretage Nøvertog saa langt, som det kan skee med Sikkerhed, saa har deres Overfald mistet enhver retslig Grund, naar en europæisk Voldgift erklærer, at Danmark har opfyldt sine Forpligtelser, for saa vidt som Tyskland selv vilde tillade det. At nupartiske Dømmers Kjendelse vil lyde saaledes, kan ikke betvivles, og derfor vil der fra dansk Side neppe være Anledning til at forkaeste et Conferenceforslag, der hviler paa det her antydede Grundlag.

„Morning Post“ beretter, at Danmark har forlangt en Betænkningstid af fjorten Dage, førend det erklærer sig med Hensyn til Conferenceen, som vel at mærke ikke har Overenskomsterne af 1851—52, der haade indeholde Forpligtelser og

Retligheder for os, til Grundlag. Men da man saavel i Paris som i Berlin antager, at Conferenceen, selv om den traadte sammen, ikke vilde føre til noget practisk Resultat, synes det at være en afgjort Sag, at Lord Palmerstons sidste Forsøg paa at tilveiebringe et Forlig, for at spare England den nye Ydmygelse, som Regjeringens sneverbjertede og egoistiske Politik har beredt det, vil blive ligesaa virkningsløst som alle de foregaaende.

— Paa Krigsstuepladsen ved Dybbøl, hvor General Gerlach nu har afløst General de Meza som Overcommanderende, leveres næsten daglig Forpostfægtninger, medens Preusserne hidstaae mere og mere Materiel, navnlig Beskringsfyts og synes at have opgivet Tanken om at tage Stillingen med Storm, førend de have krættet Bærerne ved en foregaaende Artillerikamp. I Nørrejylland finder der ogsaa daglig Sammenstød Sted mellem vore Cavalleripatrouiller og de preussiske. Som oftest trække vi desværre det korteste Straa, men ved Bække er det dog lykkes Eskadronen Moe af 3die Dragonregiment i en Kamp med to fjendtlige Eskadroner at fange 30 preussiske Husarer. Vi mistede kun tre Mand.

— Valgene til Rigsraadets Følkething ville være tilendebragte, naar dette Blad udkommer; Rigsdagens mest ansete Medlemmer agte at stille sig og ville sikkert blive gjenvalgte, medens flere af de nye Mænd, der have tilbudt deres Tjeneste, baade ere frimødede og søle varmt for den danske Nationalitet, hvilket er Hovedsagen for forvarligt at røgte Rigsraadets forestaaende, betydningsfulde Gjerning, den Gjerning, at afgjøre, hvilke Forandringer der kan foretages ved Fællesgrundloven af 18de November, uden at Danmarks Selvstændighed og Uafhængighed lider noget Staar.

— „Berlingske Tidende“ har modtaget et Telegram fra London, ifølge hvilket Napard har erklæret i Underhuset, at den danske Gesandt har indgaaet den Forpligtelse, at vort under Bygning værende Pantserflib ikke skal forlade Stedet. Efter en anden Beretning har vor Gesandt kun forpligtet sig til, ikke at lade Skibet løbe ud, uden den engelske Regjerings Samtykke. Da Kjøbet afsluttedes, meente man, at der kunde træffes saadanne Forholdsregler, at Skibet strax betragtedes som dansk Eienom og som saadant fik Lov til at løbe ud, selv om Krigen var udbrudt, inden det fuldstændigt var blevet udrustet. Vi see nu, at det ikke lod sig gjøre, og det synes derfor at have været meget uklogt paa en Tid, da der stilles saa store Krav til vore Flimantjer, at udgive 2½ Million Rigsdaler for et Pantserflib, som vi først efter Krigens Opfør kunne komme i Besiddelse af. For den Uindviiede seer det ud, som om man havde handlet klogere i selv med store pecuniaire Ofre at fremme Udrustningen af „Danebrog“ og „Peter Stram“, hvoraf det første maaskee kan ventes færdigt i Slutningen af April, medens det andet neppe kan stille i Seen før seent paa Efteraaret. Vi skulle kun minde om, at Sydskaterne midt under en Krig have seet sig istand til at bygge tolv Pantserflibe, medens her dog i ethvert Tilfælde kun var Tale om en Forandring af to alt byggede Skibe. Men om Arbeidet er blevet fremmet med fornøden Energi, maa overlades til Saglyndige at bedømme, medens det derimod nok tør paastaaes, at Indkjøbet for 2½ Million Rigsdaler af et Pantserflib, som vi maaskee først efter en Freds slutning kunne vente at faae nogen Nytte af, er en meget daarlig Handel og vidner om en i dette Tilfælde altfor vidt dreven Forhyllighed, som man ellers ikke har Grund til at bebreide vor Krigsbestyrelse.

M.

Om den danske Literaturs Originalitet.

(Af E. Hauch.)

Det er undertiden blevet paastaet, skjøndt man af gode Grunde har undladt at bevise det, at den danske Literatur støttede sig til, ja maatte betragtes som en Afspøning af den tydske. At gjendrive dette vil ikke være nogen vanskelig Op-gave, og dog vilde det neppe være Umagen værd, hvis det blot var fra Tyskland, at denne Paastand var kommen, thi der er man for Diebliffet neppe meer istand til at yde Danmark Respekt. Men da man ogsaa har hørt enkelte Udtalelser andetskedsfra, der gik i samme Retning, saa skal jeg dog tillade mig med et Par Ord, thi meer behøves der neppe, at paavise den Mangel af Indsigt, der ligger til Grund for denne Paastand, forudsat at den ikke blot udspringer af ouden Villie, og at den er alvorlig meent.

I Ualmindelighed skal jeg forudsætte den Bemærkning, at Alt, hvad der udvikler sig i Aarhundreder gennem Slægter og Følkeslag, forudsætter en Forbindelse mellem disse, det fastder jo af sig selv.

Med Hensyn til Videnskaben staaer det saaledes klart for Alle, at den ikke er en Bygning, der kan opføres af een Mand alene, men at den er et Værk, som Mangfoldige maae arbejde paa. Hver enkelt Mand tager da Videnskaben paa den Side, den staaer i hans Tid, og søger nu, saavidt hans Kræfter tillade det, at føre den videre, og det vilde være et fuldkomment Vanvid hos den Enkelte at troe, at han kunde udrette